

Uvished

På mange måder var starten og slutningen på vores gymnasietid den samme: følelsen af uvished. Det er en typisk kliché for enhver gymnasieelev at stille sig selv spørgsmålet: "Bliver jeg nogensinde student?" For mange af os opstod tvivlen allerede den første dag, hvor ordet menneskepyramide fik sveden til at løbe én koldt ned ad nakken. Senere dukkede spørgsmålet op igen, mens vi håbløst forsøgte at jonglere 15 elevtimer med sociale arrangementer og blot en smule søvn. For slet ikke at nævne de to uger i marts måned, hvor tanken om at aflevere blankt blev mere og mere fristende. Heldigvis kendte vi altid svaret på spørgsmålet. Selv i de hårdeste perioder af gymnasiet eksisterede der altid et mentalt billede af os selv, som sagde farvel til Kirkevej 5. Vi trådte op i studentervognen, vinkede farvel til vores familie og fejrede afslutningen på vores gymnasietid. Eller næsten ingen tvivl... Desværre blev vores sidste tid på OG, som ingen årgang før. Alt det, som vi kendte til, forsvandt, og vi stod tilbage med utallige spørgsmål og ingen svar.

I den første tid oplevede vi alle overgangen fra selvsikre folke- og efterskoleelever til forvirrede 1.g'ere. Alt det, som vi før havde kendt til, var ovre, og nervøsiteten hang tungt i luften den første dag i kantinen. Rastløsheden spredte sig som en løbeild gennem lokalet, mens vi spændt ventede på at høre vores navn blive råbt op. Således blev det første, som vi lærte at kende på gymnasiet, vores introgruppe. Pludselig skulle vi bære en toga, have et lyn i panden eller putte en fjer i håret. Konkurrencerne forenede os, og langsomt lærte vi, hvad det betød at være en OG'er. Nervøsiteten blev udskiftet med vores første venskaber på gymnasiet. Imidlertid varede det ikke længe, før usikkerheden endnu en gang indtraf. Tiden i grundforløbet varede ikke længe, men det var på mange måder her, at gymnasietiden for alvor trådte i kraft. Allerede her indså vi, at morgenmodulerne i C3 altid ville være en smertefuld oplevelse, og at Lectio-billedet uden tvivl ville besøge os de kommende år. Det var blot få af mange erfaringer, som vi tog videre med os, når vi begyndte i vores første permanente hjem: Klassen. Det var her, vi for første gang havde tid til at stoppe op og reelt lære de andre elever at kende. Imidlertid betød dette også, at der indtraf en panisk frygt hos de fleste: "Hvad gør jeg, hvis min klasse er forfærdelig?" Heldigvis skulle det vise sig, at ens klasse ikke blot var god, men faktisk en slags familie. I timerne blev venskaberne styrket, når man snedigt holdt lærerne hen, således at ens venner ikke fik fravær. Klassechattene blev fyldt med dårlige memes og de ugentlige beskeder om at få rykket afleveringerne. På studieturene konspirerede vi mod lærerne, som håbløst

forsøgte at holde styr på en gruppe rollinger. Det var den ene efter den anden oplevelse, som langsomt medførte, at klassen blev et hjem. Det var et sted, hvor man uden tvivl hørte til. Disse relationer blev et tilflugtsrum, hvori man kunne overkomme uvisse tider og svære situationer.

Det var ikke kun i klassen, at man kunne finde et hjem på OG. I skolens mange udvalg, talentklubber og muligheder blev elever samlet på tværs af årgange, klasser og aldre. I juletiden spiste vi æbleskiver til Globalt Udvalgs julebazar, mens Hyggeudvalget sørgede for roser på Valentinsdag. Der var begivenheder, som inkluderede alle skolens elever, men også de oplevelser, som kun nogle bestemte var en del af. Der var os, som deltog i årets musical og nu ved, hvorfor lamperne i Store Klaus altid går i stykker mandag aften, og hvad der sker, efter Morten eller Henrik har råbt: "Hvad skal den have?" Der var os, som opdagede, at man ikke kun var intro-tutor i en uge, men faktisk resten af sin gymnasietid. Der var os, som rejste til Philadelphia med Be Sharp og opdagede, at man aldrig kunne være for mange mennesker i en hot tub. Der var fodboldkampene med OG-ligaen, tøjindsamlingen med Miljøudvalget og skattejagterne med Eventyrernes Klub. OG var ikke blot en uddannelsesinstitution, men en holdeplads for oplevelser, som vi aldrig kunne havde drømt om, før vi begyndte. Der var også små øjeblikke. De regnfulde mandage hvor pedellerne sagde godmorgen. En kop kaffe nede i IT. Eller måske glæden over at man fik den sidste burger i kantinen. Vores gymnasietid er et sammensurium af øjeblikke – store som små – der tilsammen har formet os som mennesker. Der er uden tvivl oplevelser i vores gymnasietid, som andre gymnasier kunne havde tilbudt. Men jeg tror, at det er vigtigt at huske på alt det, som kun kunne have foregået på OG. De stærke relationer, som netop opstod, fordi vores gymnasium skabte forudsætningerne for det. De venskaber som skabte glæden og styrken i hverdagen.

Det kan være svært at fremhæve, hvad der kendetegner en årgang. I et forsøg på at komme det lidt nærmere, hvad der definerer årgang 2020, har jeg læst de andre studenteressays på Ordrup Gymnasiums hjemmeside. Desværre stødte jeg på en skræmmende erkendelse: på mange måder er vi ikke så anderledes end de tidligere årgange. Studenterne fra 2009 blev de første ofre for den nye gymnasireform, som i 2017 blev erstattet af vores. Siden 2011 har studenterne sunget om at være "fuldstændig fri" til at gøre, hvad de vil. Og altid – altid – har studenterne nydt, at solen altid skinner på OG. Alle har begået fejltagelser, haft nervepirrende øjeblikke og i sidste ende vokset (nogenlunde) op. Alligevel tror jeg på, at der er noget helt specielt, som altid vil kendetegne vores årgang: vi kender til den sande

værdi af fællesskabet. Der var mange ting, som blev taget for givet før corona. Men i gymnasietidens sidste fire måneder oplevede vi, hvordan alting blev taget fra os. Det var ikke længere et spørgsmål om at finde det perfekte student outfit, men hvorvidt man ville få mulighed for at bære det. Det var nærmest ren eufori, da vi fik lov til at komme tilbage på skolebænken i april. Tænk tanken! Hvis nogen havde fortalt os i 1.g, at vi en dag ville savne morgenmodulerne i C3, havde vi næppe troet på dem. Imidlertid var det vores realitet. På mange måder var tiden væk fra OG blot en smagsprøve på, hvordan livet efter gymnasiet vil være. Resten af livet vil være fyldt af uvished, et ingenmandsland, en bunke af spørgsmål som: "Hvad gør jeg nu?" Vi vil blive spredt for alle vinde, men det er her, at vi fortsat skal holde fast i hinanden. Det var vores relationer – vores venskaber – som sørgede for, at vi kom gennem denne ubeskriveligt svære tid. I vores venskaber kunne vi søge støtte til al den usikkerhed, som nærmest øjeblikkeligt indtog vores liv. Hvis vi sørger for at tage ved lære af denne oplevelse, tror jeg på, at vi er parate til resten af livet. Vi skal holde fast i de venskaber, som sørgede for, at vores gymnasietid gik fra uvished til sikkerhed.

Det er en typisk kliché for enhver gymnasieelev at stille sig selv spørgsmålet: "Bliver jeg nogensinde student?" Men nu har vi svaret. Det er blot vigtigt at huske på alt det, som gymnasietiden lærte os. Ikke kun det faglige, selvom det selvfølgelig er vigtigt. Men i særdeleshed de andre vigtige anerkendelser. At et godmorgen på en regnfuld dag kan gøre alt bedre, og at man skal tage chancen for at være en del af noget særligt. Gymnasietiden lærte os meget, som vi kan tage med videre i livet. Der vil være fejltagelser, som blev foreviget i vores *Blå bog*. Men også uforglemmelige minder, som altid vil være en del af, hvem vi er. Vi er den årgang, som lærte, at man ikke kan regne med noget som helst. En dag bekymrer man sig om terminsprøverne, og den næste dag lukker Danmark ned. Vi ved ikke, hvad resten af livet vil bringe os, men vi har lært, at fællesskabet er en god måde at tackle usikkerhed på. Det er de stærke venskaber og relationer, som får os igennem de svære tider. Der er ikke lang tid til, at vi forlader Kirkevej 5 og ikke længere kan kalde os selv for gymnasieelever. Men det er okay, fordi gymnasiet forlader os ikke. En gang OG'er – altid OG'er.